

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **M. N.**, zastoupeného Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2011, čj. KUJI 94318/2011, sp. zn. OOSČ 7108/2011 OOSC/189, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2012, čj. 41 A 1/2012 - 42,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se zamítá**.
- II. Kasační stížnost **se zamítá**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Žďár nad Sázavou rozhodnutím ze dne 1. 7. 2011, čj. OD/2470/10/RS, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 8 a § 22 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterých se dopustil porušením § 23 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce se coby řidič motorového vozidla přestupků dopustil tím, že dne 9. 5. 2010 vjížděl z účelové komunikace vedoucí od statku Kinský, která je označena svislou dopravní značkou P4 „Dej přednost v jízdě!“ u domu čp. 30 na místní komunikaci ul. Dvorská ve Žďáru nad Sázavou, na niž chtěl odbočit vlevo, a přes řadu zaparkovaných vozidel přehlédl ze své levé strany příjezdějícího cyklistu J. J., kterému nedal přednost v jízdě. Žalobce po spatření cyklisty zastavil přední částí vozidla na místní komunikaci ul. Dvorská. Cyklista ve snaze zabránit střetu začal brzdit a v důsledku toho přepadl přes řídítka a zranil se. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 11. 2011, čj. KUJI 94318/2011, sp. zn. OOSC 7108/2011 OOSC/189, změnil podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu k odvolání žalobce rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak, že ve výrokové části napadeného rozhodnutí vypustil text: „Následným šetřením bylo zjištěno, že došlo ke zranění cyklisty J., který dal souhlas s vydáním lékařské zprávy na svoji osobu a ke svému zranění se vyjádřil. Zranění si mj. vyžádalo ošetření v Nemocnici v Novém Městě na Moravě a hospitalizaci v Nemocnici v Jihlavě spolu s operačním zákrokem. V souvislosti se vzniklým zraněním byla vystavena pracovní neschopnost v trvání od 10. 5. 2010 do 15. 7. 2010 a dále mu byly schváleny úlevy v zaměstnání do konce roku 2010“, a nahradil je textem „J. J., při dopravní nehodě utrpěl zlomeninu pravé člunkové kosti, částečné vymknutí kloubu mezi klíční kostí a nadpažkem lopatky vpravo I. stupně a odlomení baze prostředního článku prsteníku levé ruky. Zranění si vyžádalo hospitalizaci v Nemocnici Jihlava od 11. 5. 2010 do 13. 5. 2010 (v souvislosti s operací zlomeniny člunkové kosti) a pracovní neschopnost v trvání od 10. 5. 2010 do 15. 7. 2010.“ Žalovaný ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil podle § 90 odst. 5 správního řádu.

II.

[3] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 4. 2012, čj. 41 A 1/2012 – 42, zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného.

[4] Krajský soud odmítl, že by v souzené věci došlo k porušení § 20 zákona o přestupcích. K přestupkovému jednání došlo 9. 5. 2010. Policie ČR zahájila úkony trestního řízení dne 10. 5. 2010. Jednoroční lhůta, v níž je třeba přestupek projednat, neběžela od 10. 5. 2010 až do 22. 11. 2010, kdy byl policejní spis doručen Městskému úřadu ve Žďáru nad Sázavou na základě odevzdání věci k projednání přestupku. Soud neshodil s žalobcem v tom, že pouze dvouměsíční lhůta ke skončení prověřování ve smyslu § 159 odst. 1 písm. a) trestního řádu je lhůtou, která se nezapočítává do běhu lhůty dle § 20 zákona o přestupcích. Naopak se ztotožnil s žalovaným v tom, že správní orgán nemohl zahájit přestupkové řízení do doby, než mu byla věc postoupena policií, což se stalo až dne 22. 11. 2010.

[5] Soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že v oznámení o zahájení řízení byl předmět řízení vymezen nedostatečně, neboť neobsahoval všechny skutkové okolnosti, které naplňují zákonné znaky přestupků, pro něž bylo řízení vedeno. Soud uvedl, že žalovaný svým rozhodnutím v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil část výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to tak, že pouze upřesnil zranění cyklisty J. J.. Soud nespatřuje žádné neshody a nesrovnalosti v tom, jak byl skutek popsán v oznámení o zahájení správního řízení, v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v rozhodnutí žalovaného. Je zřejmé, že se jedná o tentýž skutek.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani další žalobní námitce, dle které žalovaný neprovedl žalobcem navrhované důkazy výsledkem svědků V. E. a J. S., doplněním znaleckého posudku a vyslechnutím znalce. Pokud jde o navrhovaný výslech svědků, správní orgán posoudil věc tak, že není třeba tento důkaz provádět, neboť uvedené osoby nebyly svědky dopravní nehody, pouze měly popsat dopravní situaci v místě dopravní nehody. Ta ovšem byla zřejmá z toho, co uvedl sám žalobce, cyklista J. J. i spolujezdec žalobce F. N.. Situace v místě nehody byla nepřehledná tím, že po stranách byly zaparkovány osobní automobily, které znesnadňovaly žalobci výhled. Podle soudu by tedy bylo zcela nadbytečné toto znovu dokazovat výsledkem svědků.

[7] Pokud jde o znalecký posudek vypracovaný znalcem Ing. Zdeňkem Mrázkem, Ph.D., je podle soudu zřejmé, že znalci bylo známo, že po krajnici vozovky, kde k dopravní nehodě došlo, bylo zaparkováno množství osobních automobilů. Znalec měl k dispozici trestní spis, byl seznámen s tím, co k dopravní nehodě uvedl žalobce, cyklista J. J., spolujezdec žalobce F. N. a sám provedl prohlídku místa dopravní nehody. Pokud znalec sám pořídil fotodokumentaci

z místa dopravní nehody, na které nejsou zachyceny při krajnici stojící osobní automobily, neznámá to ještě, že osobní auta při krajnici vozovky nestála. Sám znalec citoval z výpovědi žalobce i cyklisty J. J., z nichž vyplývá, že po straně komunikace byla zaparkována vozidla. K námitce, že znalec v posudku použil některé zkratky (např. VBM), aniž by je vysvětlil, soud uvedl, že znalecký posudek je jasný a srozumitelný. Žalobce v průběhu správního řízení ani jednou nenamítal, ačkoliv byl se znaleckým posudkem seznámen, že by nějaké zkratce nerozuměl nebo nevěděl, co znamená. Předmětný posudek je podle krajského soudu objektivní, a vypořádal se se všemi podklady, které měl znalec k dispozici. Své závěry přitom v posudku přesvědčivě a logicky zdůvodnil.

[8] Krajský soud uzavřel, že skutkový stav byl provedenými důkazy zjištěn dostatečně. Bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce dopustil přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu. K námitce žalobce, že je nutno přihlížet ke ztížené situaci na komunikaci způsobené parkováním vozidel při okraji komunikace, uvedl, že žalobci byla situace v uvedeném místě, kde došlo k dopravní nehodě, velmi dobře známa, neboť se bezprostředně před vznikem nehody po komunikaci pohyboval. Věděl, že při okraji komunikace je zaparkována řada vozidel, a že po chodnících a také při kraji silnice se pohybuje značné množství lidí. Sám přitom připustil ztížený výhled. Měl si zajistit bezpečné vjetí na pozemní komunikaci pomocí syna, jenž vedle něj ve vozidle seděl. Soud souhlasil s žalovaným, že i kdyby uvedená komunikace byla přehledná, žádná vozidla na ní nebyla zaparkována a znalec by situaci posuzoval tak, jako by byla přehledná, nic by to neměnilo na závěrech, ke kterým znalec ve znaleckém posudku dospěl, tedy k tomu, že „*příčina nehodového děje je v technice jízdy řidiče vozidla žalobce, který neregistroval pohyb jízdního kola a zahájil odbočovací manévr před příjezdějším cyklistou tak, že pro něj vytvořil nebezpečnou dopravní situaci a donutil jej k náhlé změně rychlosti a směru jízdy*“. Krajský soud se se závěry znaleckého posudku zcela ztotožnil.

III.

[9] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítl, že žalovaný nepostupoval správně, jestliže přisvědčil postupu správního orgánu prvního stupně, který neprovedl stěžovatelem navrhané důkazy výslechem V. E. a J. S. a zejména pak doplněním znaleckého posudku a výslechem znalce. Z fotodokumentace, která je přílohou znaleckého posudku, i z obsahu posudku samotného je zřejmé, že znalec vycházel ze situace, kdy v ulici Dvorské nestála u krajnice na pravé straně ve směru jízdy poškozeného žádná vozidla. Stěžovatel, poškozený i svědek N. potvrdili, že, a to v rozporu se znalcem pořízenou fotodokumentací, u krajnice stála zaparkovaná vozidla. Krajský soud nevyvodil žádný závěr z toho, že znalec v posudku s žádnými zaparkovanými vozidly nepočítal, což je evidentní jak z uváděných vzdáleností, tak i z přílohy č. I znaleckého posudku - plánu. Navrhovaní svědci tedy mohli podrobně popsat dopravní situaci v místě nehody, i když nehodu samotnou popsat nemohou. Na základě jejich svědectví pak mohl znalec svůj znalecký posudek doplnit o variantu, kdy u krajnice ulice Dvorské stála vozidla na pravé straně ve směru jízdy poškozeného.

[10] Doplnění znaleckého posudku a výslech znalce byl podle stěžovatele nezbytný i z toho důvodu, že znalec ve znaleckém posudku používá zkratky, které nevysvětluje, např. zkratku VBM. Znalec dále použil údaje, u nichž není zřejmé, odkud je čerpal a proč je považuje za pravdivé, např. na straně 8 posudku uvádí, že „*cyklista intenzivně brzdil a došlo k pádu na vozovku, průměrné zpomalení tohoto pohybu můžeme uvažovat v rozmezí 3-5 m/s², nebo reakční doba cyklisty je 1,0 s*“. Bez navrhaného doplnění znaleckého posudku a bez výslechu znalce zůstal posudek neúplný a pro stěžovatele nesrozumitelný.

[11] Je pravdou, že stěžovatel nesrozumitelnost znaleckého posudku v průběhu vlastního správního řízení nenamítal. Předpokládal totiž, a to i v průběhu řízení odvolacího, že dokazování

bude doplněno a že znalec objasní, proč nebral v úvahu zaparkovaná vozidla, popřípadě posudek doplní. Teprve při přípravě správní žaloby, kdy již bylo zřejmé, že nebudou provedeny žádné další důkazy doplňující či měnící znalecký posudek, bylo na místě namítat nesrozumitelnost posudku. To, že tuto námitku stěžovatel neuplatnil již ve správním řízení, není důvodem, aby se jí soud v rámci řízení o správní žalobě nezabýval. Ani soud neobjasnil, jak rozumí konkrétním nesrozumitelnostem, které stěžovatel vyjmenoval v žalobě. Prohlásil pouze, že sám považuje posudek za jasný a srozumitelný, aniž by tento závěr odůvodnil.

[12] Podle krajského soudu by bylo provádění navrhovaných výsledků nadbytečné, protože z dosavadního dokazování bylo zřejmé, že situace v místě dopravní nehody byla nepřehledná, jelikož po obou stranách byly zaparkovány osobní automobily, které stěžovateli znesnadňovaly výhled. Pokud soud došel k tomuto závěru, měl z něj vyvodit důsledky ve vztahu ke znaleckému posudku, ve kterém znalec s vozidly zaparkovaným u krajnice vůbec nepočítal. Stěžovatel má za to, že svědkové mohli konkretizovat „nepřehlednou dopravní situaci“ v tom směru, zda se jednalo o běžnou nepřehlednost způsobenou zaparkovanými vozidly a provozem, nebo o mimořádnou nepřehlednost, která od stěžovatele vyžadovala zvláštní opatření při vjíždění do křižovatky. Závěr soudu o nadbytečnosti navrhovaného výsledku obou svědků pro zjištění skutečného stavu věci je proto nesprávný.

[13] Zákon o silničním provozu počítá v § 25 odst. 1, 3 a § 27 odst. 1 písm. d) se situací, kdy u krajnice a 5 metrů před hranicí křižovatky, mohou zastavit a stát vozidla. Vozovka se v takovém případě zužuje o šířku vozidla, která stojí u krajnice. O šířku těchto stojících vozidel se pak posunuje směrem do křižovatky i hranice, u které byl stěžovatel povinen dát přednost v jízdě. Jedná se o běžnou dopravní situaci, která je upravena zákonem a zákonodárce jistě nepředpokládal, že taková situace bude považována za nepřehlednou, kdy si musí každý řidič zabezpečit vjetí na komunikaci pomocí náležitě poučené osoby.

[14] Ve znaleckém posudku je na str. 9 uvedeno, že „*vozidlo zastavilo tak, že přední částí zasahovalo na hlavní komunikaci 0,9 m (dle údaje řidiče) až 1,5 m (dle údaje cyklisty) viz obr. č. 1.*“ Pokud jsou tyto závěry znalce správné, znamená to podle stěžovatele, že v obou uvedených variantách dal poškozenému přednost v jízdě a zastavil ještě mimo jízdní pruh vymezený v ulici Dvorské zaparkovanými vozidly, ve kterém jel poškozený cyklista. Žalovaný ani znalec však nevzali v potaz variantu omezení jízdního pruhu cyklisty zaparkovanými vozidly. Znamenalo by to rovněž, že vina je na straně poškozeného, který v rozporu s § 4 písm. a) zákona o silničním provozu svoje chování nepřizpůsobil situaci v provozu a svým schopnostem.

[15] Stěžovatel závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Je podnikatelem a bez řídicího oprávnění nemůže vykonávat podnikatelskou činnost bez toho, že zaměstná další osobu jako řidiče nebo svého zástupce, který za něj bude vyřizovat jednání vyžadující cestování.

IV.

[16] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Soud zohlednil situaci, kdy po obou stranách byly zaparkovány osobní vozy, které znesnadňovaly stěžovateli výhled. V odůvodnění rozsudku uvedl, že i kdyby uvedená komunikace byla přehledná a žádná vozidla na ní nebyla zaparkovaná, nic by to nezměnilo na skutečnosti, že příčina nehodového děje byla v technice jízdy řidiče. Stěžovatel měl povinnost dát cyklistovi přednost v jízdě nezávisle na tom, zda byla situace na místě nehody přehledná nebo nepřehledná. Navíc, pokud situace na daném místě byla skutečně tak nepřehledná jak stěžovatel uvádí, mohl a měl zajistit bezpečné vyjetí na pozemní komunikaci pomocí náležitě poučené osoby.

[17] Rovněž námitka ohledně údajné nesrozumitelnosti znaleckého posudku byla podle žalovaného krajským soudem vypořádána dostatečně. Pokud by stěžovatel věděl o nedostatcích znaleckého posudku již v průběhu probíhajícího správního řízení, ale tyto nedostatky začal namítat až v rámci přípravy žaloby, bylo by podle žalovaného třeba zohlednit zásadu koncentrace. Navíc žalovaný ani krajský soud neshledal, že by znalecký posudek byl nesrozumitelný. Proto zde nebyl důvod, aby byl z tohoto důvodu znalecký posudek přepracován.

[18] Žalovaný se k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[19] Dříve než Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení důvodnosti samotné kasační stížnosti, věnoval se návrhu stěžovatele, aby byl jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

[20] Nejvyšší správní soud při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[21] Podle § 107 s. ř. s., věta před středníkem, kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (zde stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[22] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy. Je to přitom stěžovatel, na kom vázne břemeno tvrzení i důkazní stran důvodů pro přiznání odkladného účinku. Stěžovatel tedy musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit a jednak i náležitě doložit. Nejvyšší správní soud není povolán k tomu, aby za navrhovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[23] V daném případě stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku neuvedl žádné relevantní skutečnosti, z nichž dovozuje splnění zákonných podmínek pro to, aby tomuto návrhu bylo vyhověno. Nesplnil totiž povinnost tvrdit a prokázat vznik nepoměrně větší újmy. Prosté konstatování stěžovatele, že je podnikatelem, pročez potřebuje vozidlo k výkonu své práce, neobstojí jako důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

VI.

[24] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] Nejvyšší správní soud pro úplnost předesílá, že stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 8 a odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích.

Podle uvedených ustanovení se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinen dát přednost v jízdě podle zvláštního právního předpisu. Tímto právním předpisem je zákon o silničním provozu, který v § 23 odst. 1 a 2 mimo jiné určuje, že při vyjíždění z účelové komunikace na pozemní komunikaci musí dát řidič přednost v jízdě vozidlům (pozn. NSS – tedy i cyklistům) jedoucím po pozemní komunikaci. Vyžadují-li to okolnosti, zejména nedostatečný rozhled, musí řidič zajistit bezpečné vjetí na pozemní komunikaci pomocí způsobilé a náležitě poučené osoby. Povinností dát přednost v jízdě se rozumí povinnost řidiče nezahájit jízdu nebo jízdni úkon nebo v nich nepokračovat, jestliže by řidič, který má přednost v jízdě, musel náhle změnit směr nebo rychlost jízdy [§ 2 písm. q) zákona o silničním provozu]. Dále se přestupku dopustí ten, kdo porušením zvláštního právního předpisu způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví.

[27] Z uvedeného ustanovení zákona o silničním provozu vyplývá, že řidič vyjíždějící z účelové komunikace je povinen dát přednost každému vozidlu, které se v daném okamžiku pohybuje po pozemní komunikaci, na kterou vjíždí. Nesmí přitom ohrozit řidiče vozidel jedoucích po pozemní komunikaci, například zasahováním části vozidla do směru jejich jízdy za účelem získat přehled o situaci v provozu tak, že naruší plynulý průjezd vozidla pohybujícího se na pozemní komunikaci.

[28] Stěžovatel chtěl v nyní posuzovaném případě při vjíždění na pozemní komunikaci na ul. Dvorská odbočit vlevo. Kvůli řadě zaparkovaných vozidel na pozemní komunikaci měl ztížený výhled. Proto nestihl v dostatečném časovém předstihu zareagovat na zleva příjezdějícího poškozeného. Stěžovatel poté, co spatřil cyklistu, zastavil přední částí vozidla na místní komunikaci ul. Dvorská. Cyklista ve snaze zabránit střetu začal brzdit a v důsledku toho přepadl přes řídítka a zranil se. K dopravní nehodě došlo i přesto, že nedošlo k přímému střetu vozidla s cyklistou. Stěžovatel tedy vjel na pozemní komunikaci takovým způsobem, že „vytvořil“ pro cyklistu nebezpečnou dopravní situaci a donutil ho k náhlé změně rychlosti a směru jízdy.

[29] Stěžovatel v kasační stížnosti konkrétně nezpochybňoval skutkový děj, pro který byl uznán vinným ze spáchání přestupků. Krajskému soudu však oponoval v otázce hodnocení důkazů. Zjištění všech okolností důležitých pro vydání rozhodnutí o přestupku je povinností správního orgánu. Určuje, jaké důkazy v řízení budou provedeny a také je pak následně hodnotí samostatně i v jejich vzájemné souvislosti (§ 50 a § 51 správního řádu). Má-li správní orgán za to, že skutkový stav již byl zjištěn dostatečně, není jeho povinností provádět další navrhované důkazy. Správní orgán je povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Pokud některé z navržených důkazů neprovede, musí přesvědčivě zdůvodnit, proč tak učinil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, čj. 5 As 29/2009 – 48, www.nssoud.cz).

[30] Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl stěžovatel zkrácen na svých veřejných subjektivních právech tím, že ve správním řízení nebyl proveden výslech V. E. a J. S.. Stěžovatel navrhl provedení těchto důkazů s tím, že by se navrhovaní svědci mohli vyjádřit k dopravní situaci v místě nehody. Jak ale sám stěžovatel uvedl, tyto osoby nebyly přímými svědky dopravní nehody; mohly se tak vyjádřit jen k situaci na daném místě – k postavení vozidel a pohybu osob. Za takové situace by podle Nejvyššího správního soudu nemělo jejich svědectví přidanou hodnotu ve vztahu ke stávajícímu zjištěnému skutkovému stavu. Poměry na místě dopravní nehody nebyly mezi stěžovatelem, poškozeným ani správními orgány sporné. Správní orgány obou stupňů vzaly za prokázané, že v době dopravní nehody stála na ul. Dvorské zaparkovaná

vozidla, a to nalevo z pohledu stěžovatele. Nikdo nezpochybňoval, že stěžovatel měl ztížený výhled na pozemní komunikaci, po níž přijížděl poškozený.

[31] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani kasačním námitkám týkajícím se nedostatečně vypracovaného znaleckého posudku. Soud předesílá, že znalecký posudek není obligatorním podkladem pro vydání rozhodnutí o přestupku. Je jedním z možných důkazů, ke kterým správní orgány přistupují za situace, kdy rozhodnutí závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu (§ 56 správního řádu).

[32] Správní orgán prvního stupně nechal vyhotovit znalecký posudek zejména za účelem zjištění, kdo mohl vzniku dopravní nehody zabránit a zda měl cyklista možnost odvrátit vznik dopravní nehody. Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem v tom, že znalecký posudek byl dostatečným (nikoliv ovšem jediným) podkladem pro vydané správní rozhodnutí. Znalecký posudek vycházel z výpovědí účastníků dopravní nehody, kteří shodně tvrdili, že po levé straně pozemní komunikace (z pohledu stěžovatele) byla zaparkována vozidla. To, že v době pořizování fotodokumentace, na komunikaci auta nestála, nemá na vypovídací hodnotu posudku vliv a nemá to ani za následek zhoršené postavení stěžovatele v důkazním řízení.

[33] Stěžovatel polemizoval s tvrzením ve znaleckém posudku, že „*vozidlo zastavilo tak, že přední část zasahovalo na hlavní komunikaci 0,9 m (dle údaje řidiče) až 1,5 m (dle údaje cyklisty)*“ v tom směru, že pokud jsou tyto závěry správné, znamenalo by to, že v obou uvedených variantách dal poškozenému přednost v jízdě a zastavil ještě mimo jízdní pruh vymezený zaparkovanými vozidly, ve kterém jel poškozený cyklista. Znalec při tomto konstatování vycházel ze samotných tvrzení účastníků nehody, tedy stěžovatele a cyklisty. Stěžovatelem předestřený výklad, dle kterého zastavil mimo průjezdnou část pozemní komunikace, proto nenachází oporu ve výpovědích účastníků dopravní nehody ani v samotném správním rozhodnutí.

[34] K tvrzení stěžovatele o možném spoluzavinění cyklisty J. J. Nejvyšší správní soud uvádí, že předmětem řízení je skutek stěžovatele spočívající v nedání přednosti v jízdě. Správní orgány neshledaly, že by se cyklista na vzniklé dopravní nehodě zaviněně spolupodílel nebo že by jeho reakce byla nepřiměřená. Po pozemní komunikaci se pochyboval přiměřenou rychlostí. Vozidlo stěžovatele zaregistroval ve vzdálenosti nejvýše 20 m. S ohledem na to, že nemohl seznat další vývoj pohybu vozidla stěžovatele, byla jeho reakce spočívající v prudkém zabrzdění přiměřená vzniklé dopravní situaci.

[35] Důvodnost kasační stížnosti nemůže založit ani namítaná nesrozumitelnost znaleckého posudku. Stěžovateli jistě nic nebránilo zpochybnit srozumitelnost obsahu znaleckého posudku již v průběhu správního řízení, tedy v okamžiku, kdy se s ním měl možnost seznámit. Stěžovatel v odvolání navrhoval doplnění znaleckého posudku a výslech znalce nikoliv proto, že by znaleckému posudku nerozuměl, ale proto, že znalec podle názoru stěžovatele vycházel z nedostatečných poznatků o situaci na místě v době dopravní nehody. Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že ani tento soud neobjasnil, jak rozumí konkrétním nesrozumitelnostem, které stěžovatel vyjmenoval v žalobě. Stěžovatel v žalobě, co se týče nesrozumitelnosti, zmínil toliko zkratku VBM. Krajský soud sice mohl pro úplnost svého odůvodnění uvést, co tato zkratka znamená (tedy výchozí bod měření, od něhož se měří vzdálenost jednotlivých stop, vozidel a dalších předmětů nacházejících se na místě dopravní nehody), rozhodně se však nejedná o pochybení, které by mohlo mít vliv na důvodnost žaloby či kasační stížnosti.

[36] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že § 23 odst. 2 zákona o silničním provozu nehovoří o zcela mimořádné dopravní situaci nebo o situaci zákonem nedovolené. Naopak, ve snaze o zajištění co nejbezpečnějšího provozu na komunikacích stanoví, že pokud má řidič ztížený nedostatečný rozhled, musí si zajistit bezpečné vjetí na pozemní komunikaci pomocí způsobilé a náležitě poučené osoby. Přitom sám stěžovatel tvrdil, že situace na místě byla nepřehledná.

[37] Nezávisle na tom, zda nastalou dopravní situaci, při níž měl stěžovatel ztížen výhled na pozemní komunikaci, je možné považovat za běžnou nebo nestandardní dopravní situaci, je třeba vycházet z toho, že řidič, který vjíždí na pozemní komunikaci, tak musí činit s očekávatelnou mírou opatrnosti, aby mohl případně reagovat na vozidla pohybující se na pozemní komunikaci, které mají v jízdě přednost. I když byla situace v místě dopravní nehody znepréhledněna oproti normální situaci na daném místě, nic to nemění na povinnosti stěžovatele přizpůsobit styl své jízdy aktuálním poměrům na vozovce. Jinými slovy řečeno, ztížený výhled na pozemní komunikaci nezbujuje stěžovatele odpovědnosti za porušení dopravních předpisů. Stěžovatel měl a mohl předpokládat, že po pozemní komunikaci pojedou jiné vozidlo, které má před jeho vozidlem přednost v jízdě. Byla-li situace pro stěžovatele nepřehledná, měl pak zákonitě dbát zvýšené opatrnosti. Aby zabránil případnému střetu s vozidlem pohybujícím se po pozemní komunikaci, měl se přesvědčit (a to i opakovaně), že po pozemní komunikaci nejede žádné vozidlo, kterému by mohl nedovoleně zkřížit cestu.

[38] Nejvyšší správní soud nad rámec nutného odůvodnění uvádí, že stěžovatel byl sankcionován na samé spodní hranici zákonného rozpětí ve smyslu § 22 odst. 4 zákona o přestupcích (k ústavnosti sankčního rozpětí za uvedený přestupek viz náleží Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09, <http://nalus.usoud.cz>).

[39] Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným. Protože v řízení neshledal ani jiné nedostatky, ke kterým je podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti, kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[40] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. července 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu